Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2026. gada 16. jūlijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Direktīva 2000/31/EK – 1. panta 5. punkts – Piemērošanas joma – Azartspēļu izslēgšana – Azartspēļu reklāma – Šādas reklāmas mitināšana – 14. pants – Mitināšanas pakalpojumu sniedzēju atbildības režīms – Aktīva loma – Komerclīgums starp mitināšanas pakalpojuma sniedzēju un pakalpojuma saņēmēju

Lietā C-421/24

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Consiglio di Stato* (Valsts padome, Itālija) iesniegusi ar 2024. gada 11. jūnija lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2024. gada 14. jūnijā, tiesvedībā

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM)

pret

Google Ireland Ltd,

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] (referente), Tiesas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], kas pilda otrās palātas tiesneša pienākumus, tiesneši F. Šalīns [*F. Schalin*], M. Gavalecs [*M. Gavalec*] un Z. Čehi [*Z. Csehi*],

ģenerāladvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretāre: E. Sartori [*E. Sartori*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2025. gada 10. septembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– *Google Ireland Ltd* vārdā – *F. Angeloni*, *A. Bellan*, *M. Berliri* un *G. Gelera*, *avvocati*,

– Itālijas valdības vārdā – *S. Fiorentino*, pārstāvis, kuram palīdz *R. Guizzi* un *F. Varrone*, *avvocati dello Stato*,

* Tiesvedības valoda – itāļu.

– Beļģijas valdības vārdā – *C. Jacob* un *L. Van den Broeck*, pārstāves, kurām palīdz *V. Ramognino*, advokāts, kā arī *R. Verbeke* un *P. Vlaemminck*, *advocaten*,

– Čehijas Republikas valdības vārdā – *A. Edelmannová*, kā arī *M. Smolek* un *J. Vláčil*, pārstāvji,

– Portugāles valdības vārdā – *P. Barros da Costa*, *L. Medeiros* un *A. Silva Coelho*, pārstāvji,

– Eiropas Komisijas vārdā – *L. Armati*, *P. A. Messina* un *J. Szczodrowski*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2025. gada 27. novembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 1. panta 5. punktu un 14. pantu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) (OV 2000, L 178, 1. lpp.).

2 Šis lūgums iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Google Ireland Ltd* (turpmāk – *Google*), saskaņā ar Īrijas tiesībām dibinātu sabiedrību, un *Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni* (Komunikāciju uzraudzības iestāde, Itālija) (turpmāk – *AGCOM*) par naudas sodu, ko šī iestāde ir uzlikusi *Google* par azartspēļu vietņu reklāmu un popularizēšanu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Direktīvas 2000/31 12., 16., 21. un 42. apsvērumā teikts:

“(12) Dažas darbības jāizslēdz no šīs direktīvas darbības jomas, balstoties uz to, ka brīvību piedāvāt pakalpojumus šajās jomās šajā stadijā nevar garantēt saskaņā ar [LESD] vai esošajiem sekundārajiem tiesību aktiem; šo darbību izslēgšana neierobežo dokumentus, kas var izrādīties nepieciešami pienācīgai iekšējā tirgus darbībai; [..]

[..]

(16) Azartspēļu darbību izslēgšana no šīs direktīvas darbības jomas ietver tikai momentloterijas, izlozes un derības, kas ietver derēšanu ar naudas vērtības likmi; tas neietver reklāmas sacensības vai spēles, kuru mērķis ir veicināt preču vai pakalpojumu tirdzniecību un kur maksājumi, ja tādi ir, kalpo tikai kā līdzeklis, lai iegūtu reklamētās preces vai pakalpojumus.

[..]

(21) Koordinēto jomu darbības sfēra neierobežo turpmāko Kopienas saskaņošanu attiecībā uz informācijas sabiedrības pakalpojumiem un uz turpmākiem tiesību aktiem, ko pieņem valsts līmenī saskaņā ar Kopienas tiesībām; koordinētā joma ietver tikai prasības attiecībā uz tiešsaistes darbībām, tādām kā tiešsaistes informācija, tiešsaistes reklamēšana, tiešsaistes pirkšana, tiešsaistes līgumu slēgšana, un neattiecas uz dalībvalstu juridiskajām prasībām attiecībā uz precēm, tādām kā drošības standarti, marķēšanas pienākumi vai atbildība par precēm, vai dalībvalstu prasībām attiecībā uz preču piegādi vai transportēšanu, tostarp medicīnas produktu izplatīšanu; [..].

[..]

(42) Izņēmumi no šīs direktīvas radītajām saistībām attiecas vienīgi uz gadījumiem, kad informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzēju darbība ir ierobežota līdz darbības tehniskajam procesam un pieejas sniegšanai komunikāciju tīklam, pa kuru trešo personu informācija tiek pārraidīta vai uz laiku uzglabāta ar nolūku vienīgi padarīt pārraidīšanu efektīvāku; Šīs darbības ir tikai tehniskas, automātiskas un pasīvas, kas netieši norāda, ka informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem nav nedz zināšanu, nedz kontroles pār informāciju, ko pārraida vai uzglabā."

4 Šīs direktīvas 1. pantā "Priekšmets un darbības joma" noteikts:

"1. Šī direktīva cenšas veicināt pienācīgu iekšējā tirgus darbību, nodrošinot brīvu informācijas sabiedrības pakalpojumu apriti starp dalībvalstīm.

2. Šī direktīva līdz līmenim, kas nepieciešams, lai sasniegtu 1. punktā minēto mērķi, saskaņo konkrētus valsts noteikumus par informācijas sabiedrības pakalpojumiem attiecībā uz iekšējo tirgu, pakalpojumu sniedzēju reģistrācijas vietu, komerciņojumiem, elektroniskajiem kontraktiem, starpnieku saistībām, rīcības kodeksiem, strīdu noregulējumu bez tiesas, sūdzību ierosināšanu tiesā un sadarbību starp dalībvalstīm.

[..]

5. Šī direktīva neattiecas uz:

a) nodokļu aplikšanas jomu;

b) jautājumiem, kuri attiecas uz informācijas sabiedrības pakalpojumiem un kuri ietverti [Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV 1995, L 281, 31. lpp.)] un [Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 97/66/EK (1997. gada 15. decembris) par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību telekomunikāciju nozarē (OV 1998, L 24, 1. lpp.)];

c) jautājumiem, kas attiecas uz nolīgumiem vai darbībām, kurus reglamentē tiesību akti par karteļiem;

d) šādām informācijas sabiedrības pakalpojumu darbībām:

– notāru vai līdzvērtīgu profesiju pārstāvju darbībām, ciktāl tās ir tieši un īpaši saistītas ar valsts varas funkciju veikšanu,

– klienta pārstāvēšanu un tā tiesību aizstāvēšanu tiesās,

– azartspēļu darbībām, kas ietver likmes ar naudas vērtību, tostarp izlozes un derības."

5 Šīs direktīvas 3. panta "Iekšējais tirgus" 1. un 2. punktā noteikts:

"1. Katra dalībvalsts nodrošina, ka informācijas sabiedrības pakalpojumi, ko piedāvā pakalpojumu sniedzējs, kurš reģistrēts tās teritorijā, atbilst valsts noteikumiem, kas piemērojami attiecīgajā dalībvalstī un ko ietver koordinētā joma.

2. Dalībvalstis koordinētajā jomā noteiktu iemeslu dēļ nedrīkst ierobežot brīvību piedāvāt informācijas sabiedrības pakalpojumus no citas dalībvalsts."

6 Direktīvas 2000/31 II nodaļas 4. iedaļā "Starpnieku pakalpojumu sniedzēju saistības" iekļauts šīs direktīvas 12.–15. pants. Tās 14. pantā "Glabāšana" paredzēts:

"1. Ja tiek piedāvāts informācijas sabiedrības pakalpojums, kas sastāv no pakalpojuma saņēmēja piedāvātās informācijas glabāšanas, dalībvalstis nodrošina, ka pakalpojuma sniedzējs nav atbildīgs par informāciju, kas glabāta pēc pakalpojuma saņēmēja pieprasījuma, ar noteikumu, ka:

a) pakalpojuma sniedzējam nav faktisku zināšanu par nelikumīgu darbību vai informāciju un, attiecībā uz prasībām par bojājumiem, tas nezina par faktiem vai apstākļiem, kas liecina par nelegālu darbību vai informāciju;

vai

b) pakalpojuma sniedzējs pēc šādu ziņu iegūšanas rīkojas ātri, lai izņemtu šādu informāciju vai liegtu tai pieeju.

2. Šā panta 1. punktu nepiemēro, ja pakalpojuma saņēmējs rīkojas saskaņā ar pakalpojuma sniedzēja pilnvaru vai kontroli.

3. Šis pants neietekmē tiesas vai administratīvās iestādes tiesības saskaņā ar dalībvalstu juridisko sistēmu pieprasīt pakalpojuma sniedzējam izbeigt vai novērst likuma pārkāpumu, kā arī neietekmē dalībvalstu tiesības izveidot procedūras, kas regulē informācijas izņemšanu vai pieejas liegšanu tai."

Itālijas tiesības

7 2018. gada 12. jūlija *decreto-legge n.°87 – Disposizioni urgenti per la dignità dei lavoratori e delle imprese* (Dekrētlikums Nr. 87 par steidzamu noteikumu ieviešanu attiecībā uz darbinieku un uzņēmumu cieņu; 2018. gada 13. jūlija *GURI* Nr. 161; turpmāk – Dekrētlikums Nr. 87/2018) 9. pants aizliedz jebkāda veida reklāmu, arī netiešo reklāmu, kas saistīta ar spēlēm vai derībām ar naudas laimestiem, kā arī ar azartspēlēm, lai kādā veidā tā tiktu veikta un izmantojot jebkādus līdzekļus, tostarp sporta, kultūras vai mākslas pasākumus, televīzijas vai radio pārraides, ikdienas un periodiskos izdevumus, vispārīgas publikācijas, plakātu izvietošanu un informātikas, digitālos un telemātiskos kanālus, ieskaitot sociālos medijus. Ja šis aizliegums tiek pārkāpts, pilnvarotājam,

izplatīšanas vai galamērķa līdzekļu vai vietnes īpašniekam un pasākuma vai darbības organizētājam piemēro administratīvu naudas sodu 20 % apmērā no sponsorēšanas vai reklāmas vērtības un par katru pārkāpumu šis sods nav mazāks par 50 000 EUR.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

8 Ar 2022. gada 19. jūlija lēmumu *AGCOM*, Itālijas Komunikāciju uzraudzības iestāde, uzlika *Google* administratīvo naudas sodu 750 000 EUR apmērā par Dekrētlikuma Nr. 87/2018 9. panta pārkāpumu, ar kuru ir aizliegta jebkāda veida, arī netieša, reklāma saistībā ar azartspēlēm jebkādā formā un izmantojot jebkādus līdzekļus.

9 *AGCOM* pārmeta *Google*, ka tā, izmantojot videoklipus, ko satura autors ir publicējis piecos tiešsaistes video platformas *YouTube* (turpmāk – platforma *YouTube*) kanālos, ir ļāvis reklamēt azartspēļu tīmekļvietnes. Turklāt katrā no šiem kanāliem bija videomateriāli, kas aicināja lietotāju, lai kāds arī būtu viņa vecums, nosūtīt video, kuros parādīti viņa paša laimesti, lai ļautu šim satura autoram par atlīdzību, kas tiek maksāta šim lietotājam, izplatīt video, kuros parādīti labākie gūtie laimesti. Papildus naudas soda uzlikšanai *AGCOM* lika *Google* izņemt no platformas *YouTube* 630 minētā satura autora videoklipus, kā arī tā videoklipus ar līdzīgu saturu, ar kuriem tiek pārkāpts arī Dekrētlikuma Nr. 87/2018 9. pantā paredzētais aizliegums.

10 *Google* šo lēmumu pārsūdzēja *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Lacio Reģionālā administratīvā tiesa, Itālija). Šī tiesa uzskatīja, ka *Google* nav pārkāpusi Dekrētlikuma Nr. 87/2018 9. panta tiesību normas. Proti, minētā tiesa platformas *YouTube* piedāvātos pakalpojumus kvalificēja kā mitināšanas pakalpojumus un no tā secināja, ka *Google* ir jāpiemēro Itālijas tiesību normās, ar kurām transponēts Direktīvas 2000/31 14. pants, paredzētais atbrīvojums no atbildības.

11 *AGCOM* par šīs pašas tiesas nolēmumu iesniedza apelācijas sūdzību *Consiglio di Stato* (Valsts padome, Itālija), kas ir iesniedzējtiesa. Šīs apelācijas sūdzības pamatojumam *AGCOM* apgalvo, ka Direktīva 2000/31 nav piemērojama pamatlietā aplūkotajām reklāmām, ņemot vērā, ka ar šīs direktīvas 1. panta 5. punktu no tās piemērošanas jomas ir izslēgtas azartspēļu darbības.

12 *Google*, gluži pretēji, apgalvo, ka minētā direktīva ir piemērojama. Šīs pašas direktīvas 1. panta 5. punktā paredzētā izslēgšana attiecoties nevis uz mitināšanas pakalpojumu sniedzējiem, bet gan tikai uz azartspēļu pakalpojumu sniedzējiem. Turklāt *Google* uzskata, ka tai kā mitināšanas pakalpojumu sniedzējam nav pienākuma pārbaudīt tās platformā *YouTube* publicēto videoklipu saturu. Šādos apstākļos *AGCOM* lēmums nosaka cenzūru un ierobežo gan šīs platformas lietotāju vārda brīvību, gan *Google* pakalpojumu sniegšanas brīvību.

13 Iesniedzējtiesai ir šaubas par Direktīvas 2000/31 piemērojamību pamatlietas faktiem. No tās 21. apsvēruma otrā teikuma izrietot, ka tiešsaistes reklāma ir jāuzskata par tiešsaistes darbību šīs direktīvas izpratnē. Tādējādi no minētās direktīvas 1. panta 5. punkta d) apakšpunkta trešā ievilkuma varētu secināt, ka Eiropas Savienības likumdevējs ir vēlējies izslēgt no šīs pašas direktīvas piemērošanas jomas visas darbības azartspēļu nozarē, tostarp to reklāmu tiešsaistē.

14 Gadījumā, ja Tiesa nospriestu, ka Direktīva 2000/31 ir piemērojama pamatlietā aplūkotajai darbībai, iesniedzējtiesa vēlas uzdot Tiesai otro jautājumu par šīs direktīvas 14. pantā paredzētā atkāpes režīma attiecībā uz atbildību tvērumu.

15 Šajā ziņā iesniedzējtiesa jautā, vai *Google* var gūt labumu no šī režīma, ņemot vērā, ka tā ar attiecīgā satura radītāju ir noslēgusi komercpartnerības līgumu ("*YouTube Partner Program*", turpmāk – komercpartnerība), kurā *Google* neesot tikai tehniska un neitrāla loma attiecībā uz tiešsaistē ievietoto saturu. Šajā komercpartnerībā esot paredzēts, pirmkārt, sadalīt ieņēmumus, kuri gūti no reklāmas, kas tiek parādīta pirms katra šī satura autora video, un kurus iekasē *Google*. Otrkārt, *Google* tieši saņemot maksājumus no minētā satura veidotāja kanālu abonentiem un tad veic maksājumus šim satura veidotājam. Lai noslēgtu minēto komerciālo partnerību, vienam un tam pašam satura veidotājam esot jāatbilst konkrētiem *Google* noteiktiem nosacījumiem. It īpaši tam esot jāpārsniedz robežvērtības attiecībā uz savu abonentu skaitu un videoklipu skatīšanās stundām. Turklāt pirms šāda komercpartnerības līguma noslēgšanas ar satura veidotāju *Google* platformā *YouTube* esot veikusi arī video satura pārbaudi, izvērtējot kanāla tematiku, visvairāk skatāmos vai jaunākos videoklipus un šo videoklipu metadatus (nosaukumi, apraksti u.c.). Tomēr šī kontrole nenozīmējot visu kanāla videoklipu pilnīgu pārbaudi.

16 Iesniedzējtiesa atgādina, ka Direktīvas 2000/31 14. pants ir piemērojams tikai mitināšanas pakalpojumu sniedzējam, kuram ir "neitrāla" loma, proti, tikai tehniska loma. Šī tiesa uzskata, ka, ņemot vērā veidotāju satura kontroli, ko veic *Google*, un šo veidotāju komercdarbības "optimizāciju", sadalot ieņēmumus ar pēdējiem minētajiem, *Google* stāvokli nevar uzskatīt par "neitrālu".

17 Šādos apstākļos *Consiglio di Stato* (Valsts padome) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai, pamatojoties uz Direktīvas 2000/31 1. panta 5. punktu, šīs direktīvas 14. pantā minētais mitināšanas pakalpojuma sniedzēju atbildības režīms ir piemērojams darbībām, kas attiecas uz spēļu vai derību ar naudas laimestiem reklamēšanu tiešsaistē, kā arī uz azartspēļu reklamēšanu?

2) Vai Direktīvas 2000/31 14. pantā minētais atbildības režīms ir piemērojams tādam mitināšanas pakalpojuma sniedzējam kā *Google* ar atsauci uz saturiem, ko publicējuši *YouTube* kanālu īpašnieki, ar kuriem *Google* ir noslēgusi iepriekš aprakstīto komerciālās partnerības līgumu?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

18 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2000/31 1. panta 5. punkta d) apakšpunkta trešais ievilkums jāinterpretē tādējādi, ka informācijas sabiedrības pakalpojums, kas izpaužas kā videoklipu izvietošana tiešsaistē, ietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā, ja šajos videoklipos ir iekļauta azartspēļu, kas ietver likmes ar naudas vērtību, reklāma šīs tiesību normas izpratnē.

19 Jāatgādina, ka no Direktīvas 2000/31 1. panta 1. un 2. punkta izriet, ka tās mērķis ir veicināt iekšējā tirgus pienācīgu darbību. Pirmkārt, ar to tiek izveidots tiesiskais regulējums, kas nodrošina informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvu apriti starp dalībvalstīm un ko tostarp veido šīs direktīvas 3. panta 1. un 2. punktā paredzētā mehānisma piemērošana, saskaņā ar kuru koordinētajā jomā informācijas sabiedrības pakalpojumi tiek reglamentēti tikai tajā dalībvalstī,

kuras teritorijā ir reģistrēti šo pakalpojumu sniedzēji. Otrkārt, minētajā direktīvā, it īpaši tās II un III nodaļā, paredzēti noteikumi, ar kuriem, ciktāl tas nepieciešams šī mērķa sasniegšanai, tiek tuvinātas noteiktas šiem pakalpojumiem piemērojamas valsts tiesību normas (spriedums, 2026. gada 16. jūnijs, *WebGroup Czech Republic* u.c., C-188/24 un C-190/24, EU:C:2026:492, 54. punkts).

20 Direktīvas 2000/31 1. panta 5. punkta d) apakšpunktā ir paredzēts, ka šī direktīva nav piemērojama šajā tiesību normā uzskaitīto informācijas sabiedrības pakalpojumu "darbībām", kuru vidū tās trešajā ievilkumā ir minētas "azartspēļu darbīb[as], kas ietver likmes ar naudas vērtību, tostarp izlozes un derības". Turklāt minētās direktīvas 16. apsvērumā ir precizēts, ka šajā trešajā ievilkumā minētais izņēmums neietver reklāmas sacensības vai spēles, kuru mērķis ir veicināt preču vai pakalpojumu tirdzniecību un kur maksājumi, ja tādi ir, kalpo tikai kā līdzeklis, lai iegūtu reklamētās preces vai pakalpojumus.

21 Pastāvīgās judikatūras atziņa ir tāda, ka, interpretējot Savienības tiesību normu, ir jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī tās konteksts un šo normu ietverošā tiesiskā regulējuma mērķi (skat. spriedumus, 1982. gada 6. oktobris, *Cilfit* u.c., 283/81, EU:C:1982:335, 20. punkts, un 2024. gada 19. decembris, *Ford Italia*, C-157/23, EU:C:2024:1045, 42. punkts).

22 Šajā ziņā jānorāda, ka no Direktīvas 2000/31 1. panta 5. punkta d) apakšpunkta trešā ievilkuma formulējuma un šīs tiesību normas konteksta, kā arī it īpaši no minētās tiesību normas mērķa izriet, ka tajā paredzētais izņēmums attiecas ne tikai uz azartspēlēm kā tādām, bet arī uz darbībām, kas ir cieši saistītas ar šīm azartspēlēm, un it īpaši uz darbību, kas izpaužas kā azartspēļu reklāmas sniegšana tiešsaistē minētās tiesību normas izpratnē.

23 Pirmkārt, gan šī izslēgšana, gan citi šīs direktīvas 1. panta 5. punktā paredzētie izņēmumi ir formulēti plaši, un tas norāda, ka tajā minētās "jomas", "jautājumi" un "darbības" ir jāsaprot plaši (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 27. aprīlis, *Airbnb Ireland*, C-674/20, EU:C:2022:303, 29. punkts).

24 Otrkārt un galvenokārt, no minētās direktīvas 12. apsvēruma izriet, ka tās 1. panta 5. punkta mērķis ir izslēgt no tās piemērošanas jomas konkrētas darbības, ņemot vērā to, ka pakalpojumu sniegšanas brīvību šajās jomās šajā posmā nevar nodrošināt, ņemot vērā LESD vai spēkā esošās atvasinātās tiesības. Proti, it īpaši attiecībā uz azartspēļu darbībām, kas saistītas ar likmēm ar naudas vērtību azartspēlēs, Tiesa jau ir nospriedusi, ka azartspēļu tiesiskais regulējums ir viena no jomām, kurās starp dalībvalstīm pastāv ievērojamas atšķirības morāles, reliģijas un kultūras aspektos. Tā kā šajā jomā nav veikta saskaņošana Savienībā, tad katrai dalībvalstij pašai šajās jomās atbilstoši savai vērtību skalai jānosaka, kas ir nepieciešams, lai nodrošinātu attiecīgo interešu aizsardzību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 2. marts, *Recreatieprojecten Zeeland* u.c., C-695/21, EU:C:2023:144, 14. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

25 Lai nodrošinātu rīcības brīvību, kādai ir jābūt dalībvalstu rīcībā, lai tās varētu efektīvi reglamentēt azartspēļu jomu atbilstoši savām vērtību skalām, tām ir jābūt iespējai reglamentēt visas darbības, kas ir cieši saistītas ar šo jomu, tostarp ar to saistīto reklāmu, ievērojot Savienības tiesības.

26 No tā izriet, ka Direktīvas 2000/31 1. panta 5. punkta d) apakšpunkta trešais ievilkums jāinterpretē tādējādi, ka šī direktīva nav piemērojama darbībai, kas izpaužas kā azartspēļu reklāma tiešsaistē šīs tiesību normas izpratnē.

27 Tomēr no tā neizriet, ka uz šādu reklāmu mitināšanas tiešsaistē darbību attiecas arī Direktīvas 2000/31 1. panta 5. punkta d) apakšpunkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums.

28 Proti, pretēji darbībai, kas izpaužas kā azartspēļu reklāma tiešsaistē, mitināšanas tiešsaistē darbība nav nesaraujami saistīta ar šīm azartspēlēm. Šī pēdējā minētā darbība, kas izpaužas tikai kā pakalpojuma saņēmēja sniegtā satura glabāšana, principā ir neitrāla attiecībā pret uzglabāto saturu un neatšķiras atkarībā no tā rakstura. Tādējādi azartspēļu reklāmu mitināšana tiešsaistē šīs tiesību normas izpratnē neatšķiras no citu veidu reklāmas mitināšanas darbības vai plašākā nozīmē – no cita satura. It īpaši šai darbībai nav tiešas saiknes ar šīm azartspēlēm un tās mērķis nav šīs spēles popularizēt.

29 Šādos apstākļos, kā secinājumu 34. punktā būtībā uzsver ģenerāladvokāts, nav nepieciešams no šīs direktīvas piemērošanas jomas izslēgt azartspēļu reklāmu mitināšanas tiešsaistē darbību, lai ļautu dalībvalstīm, ja tās to vēlas un atbilstoši savām vērtību skalām, īstenot kontrolētu azartspēļu izvēršanas politiku.

30 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2000/31 1. panta 5. punkta d) apakšpunkta trešais ievilkums jāinterpretē tādējādi, ka informācijas sabiedrības pakalpojums, kas izpaužas kā videoklipu izvietošana tiešsaistē, ietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā, pat ja šajos videoklipos ir iekļauta azartspēļu, kas ietver likmes ar naudas vērtību, reklāma šīs tiesību normas izpratnē.

Par otro jautājumu

31 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2000/31 14. pants jāinterpretē tādējādi, ka tas ir piemērojams tiešsaistes video platformas pakalpojumu sniedzējam, kurš ar personu, kas izmanto šo platformu videoklipu izplatīšanai īpašā kanālā, ir noslēdzis komercpartnerības līgumu, kurā ir paredzēta reklāmas ieņēmumu sadale, un kurš, noslēdzot vai izpildot šo līgumu, ir pārbaudījis šī kanāla saturu, it īpaši tā galveno tematu, visvairāk redzamos vai jaunākos videoklipus vai arī šo videoklipu metadatus.

32 Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punktā ir paredzēti nosacījumi, saskaņā ar kuriem dalībvalstis nodrošina, ka, ja tiek piedāvāts informācijas sabiedrības pakalpojums, kas sastāv no pakalpojuma saņēmēja piedāvātās informācijas glabāšanas, dalībvalstis nodrošina, ka pakalpojuma sniedzējs nav atbildīgs par informāciju, kas glabāta pēc pakalpojuma saņēmēja pieprasījuma. Šajā ziņā pakalpojumu sniedzējam nav jābūt faktiski informētam par nelikumīgo darbību vai informāciju un – attiecībā uz prasību par zaudējumu atlīdzību – par faktiem vai apstākļiem, saskaņā ar kuriem nelikumīgā darbība vai informācija ir acīmredzama, vai, ja tam ir šādas zināšanas, tam ir jārīkojas ātri, tiklīdz tam ir šīs zināšanas, lai izņemtu informāciju vai liegtu tai piekļuvi.

33 14. panta 1. punktā ietvertā jēdziena "glabāšana [mitināšana]" definīcija neizslēdz, ka pakalpojums, kura mērķis ir arī uzglabātās informācijas izplatīšana vai kopīgošana, ar zināmiem nosacījumiem var ietilpt šajā jēdzienā. Tomēr tas, ka pakalpojumu sniedzēja sniegtais pakalpojums ietver tās informācijas glabāšanu, kas tam nodota, pats par sevi nav pietiekams, lai tiktu atzīts, ka šis pakalpojums katrā ziņā ietilpst Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punkta piemērošanas jomā (spriedums, 2026. gada 16. jūnijs, *WebGroup Czech Republic* u.c., C-188/24 un C-190/24, EU:C:2026:492, 106. un 107. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

34 Lai tas tā būtu, ir būtiski, lai attiecīgā pakalpojuma sniedzējs būtu "starpnieks" Direktīvas 2000/31 12.–14. panta izpratnē. Šajā ziņā no šīs direktīvas 42. apsvēruma izriet, ka tajā paredzētie izņēmumi atbildības jomā attiecībā uz šiem pantiem attiecas tikai uz gadījumiem, kad informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzēja darbība aprobežojas ar sakaru tīkla ekspluatācijas un piekļuves nodrošināšanas tehnisko procesu. Tāpat saskaņā ar 42. apsvērumu šai darbībai ir tikai tehnisks, automātisks un pasīvs raksturs, un tas nozīmē, ka šim pakalpojumu sniedzējam nav nedz zināšanu, nedz kontroles pār pārsūtīto vai uzglabāto informāciju (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2021. gada 22. jūnijs, *YouTube* un *Cyando*, C-682/18 un C-683/18, EU:C:2021:503, 105. punkts, kā arī 2026. gada 16. jūnijs, *WebGroup Czech Republic* u.c., apvienotās lietas C-188/24 un C-190/24, EU:C:2026:492, 108. punkts).

35 Līdz ar to, lai izvērtētu, vai tiešsaistes video platformas pakalpojumu sniedzējs saskaņā ar Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punktu var tikt atbrīvots no atbildības saskaņā ar dalībvalsts tiesībām attiecībā uz videoklipiem, kas satur ar šīm tiesībām aizliegtu azartspēļu reklāmu, ir jāpārbauda, vai šī pakalpojumu sniedzēja loma ir neitrāla, proti, vai tā rīcība ir tikai tehniska, automātiska un pasīva, un tas nozīmē, ka tas nepārzina vai nekontrolē saturu, kuru tas uzglabā, vai, tieši pretēji, šim pakalpojumu sniedzējam ir aktīva loma, kas tam ļauj pārzināt vai kontrolēt šo saturu (spriedumi, 2021. gada 22. jūnijs, *YouTube* un *Cyando*, C-682/18 un C-683/18, EU:C:2021:503, 106. punkts, kā arī 2026. gada 16. jūnijs, *WebGroup Czech Republic* u.c., apvienotās lietas C-188/24 un C-190/24, EU:C:2026:492, 109. punkts).

36 Ņemot vērā Direktīvas 2000/31 42. apsvērumu, šie divi nosacījumi – zināšana un kontrole – ir jāuzskata par alternatīviem un savstarpēji neatkarīgiem (spriedums, 2026. gada 16. jūnijs, *WebGroup Czech Republic* u.c., apvienotās lietas C-188/24 un C-190/24, EU:C:2026:492, 110. punkts).

37 Tādējādi, pirmkārt, informācijas sabiedrības pakalpojuma sniedzējam, kas kontrolē uzglabāto informāciju, nav piemērojams šīs direktīvas 14. panta 1. punkts, pat ja tas nezina šo informāciju tās automātiskās apstrādes dēļ. Tomēr, tostarp izmantojot attiecīgo algoritmu, šāds pakalpojuma sniedzējs īsteno kontroli pār uzglabāto informāciju. Tā kā pakalpojumu sniedzējs, izmantojot šo algoritmu, ir iepriekš noteicis šādas informācijas izplatīšanas vai neizplatīšanas nosacījumus, nav nozīmes, ka tas pats neveic papildu iejaukšanos, kuras rezultātā tiek popularizēta, grozīta vai dzēsta izplatīšanai uzglabātā informācija (spriedums, 2026. gada 16. jūnijs, *WebGroup Czech Republic* u.c., apvienotās lietas C-188/24 un C-190/24, EU:C:2026:492, 110. un 111. punkts).

38 Šajā ziņā jāprecizē, ka, lai gan izmantotais algoritms ne tikai vienkārši klasificē un indeksē informāciju, lai uzlabotu tās pieejamību, bet arī pakalpojumu sniedzēja vai tā dienesta interesēs nosaka, ar kādiem nosacījumiem, kādā veidā un kādā prioritārā secībā šī informācija tiek vai netiek izplatīta, minētais pakalpojumu sniedzējs kontrolē šo informāciju, tādējādi tā piedāvātais pakalpojums nevar tikt kvalificēts kā "informācijas sabiedrības pakalpojums, kas sastāv no pakalpojuma saņēmēja piedāvātās informācijas glabāšanas" Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punkta izpratnē (spriedums, 2026. gada 16. jūnijs, *WebGroup Czech Republic* u.c., C-188/24 un C-190/24, EU:C:2026:492, 112. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

39 Otrkārt, ja informācijas sabiedrības pakalpojuma sniedzēja darbība nozīmē, ka tam ir jāpārzina tā mitinātais saturs, šis pakalpojumu sniedzējs ir izslēgts no šī 14. panta piemērošanas jomas un nav jāpierāda, ka tas arī īsteno kontroli pār šo saturu.

40 Šajā ziņā ar apstākli, ka tiešsaistes platformas pakalpojumu sniedzējs nejauši uzzina par konkrēta nelikumīga satura esību starp tā platformā publicētu videoklipu kopumu, nepietiek, lai šo pakalpojumu sniedzēju iekļautu šī paša 14. panta piemērošanas jomā. Tas pats attiecas uz gadījumiem, kad trešā persona informē šādu pakalpojumu sniedzēju par to, ka šāds saturs ir publicēts tā platformā. Proti, abās šajās situācijās, ja šis pakalpojumu sniedzējs tiktu izslēgts no šīs piemērošanas jomas, Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punktam tiktu atņemta lietderīgā iedarbība, jo šī tiesību norma tieši ļauj informācijas sabiedrības pakalpojuma sniedzējam izmantot šajā tiesību normā paredzēto atbrīvojumu, ja, zinot par nelikumīgu saturu, tas rīkojas ātri, lai izņemtu šo saturu vai padarītu neiespējamu piekļuvi minētajam saturam.

41 Tāpat no tā, ka tiešsaistes video platformas pakalpojumu sniedzējs ir īstenojis tehniskus pasākumus, kuru mērķis ir starp šajā platformā publiskotajiem videoklipiem atklāt saturu, kas ir pretrunā Savienības vai valsts tiesību normām, nevar secināt, ka šim pakalpojumu sniedzējam ir aktīva loma, kas to izslēgtu no šīs direktīvas 14. panta 1. punktā paredzētā atbrīvojuma režīma piemērošanas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 22. jūnijs, *YouTube* un *Cyando*, C-682/18 un C-683/18, EU:C:2021:503, 109. punkts).

42 Turklāt nevar uzskatīt, ka tikai tāda tiešsaistes platformas pakalpojumu sniedzēja darbība, kuras rezultātā tam ir izsmeļošas zināšanas par visu saturu, kas augšupielādēts tā platformā, var liegt tam izmantot Direktīvas 2000/31 14. pantā paredzēto atbrīvojumu no atbildības.

43 Gluži pretēji, tā kā tiešsaistes platformas pakalpojumu sniedzēja darbība liek tam zināt par būtisko saturu, ko lietotājs augšupielādējis šajā platformā, tas nevar atsaukties uz Direktīvas 2000/31 14. pantā paredzēto atbrīvojumu no atbildības.

44 Kā Tiesai jau ir bijusi iespēja konstatēt, tā tas ir gadījumā, kad tiešsaistes platformas pakalpojumu sniedzējs ir sniedzis palīdzību, kas tostarp izpaudās kā šajā platformā publicēto sludinājumu prezentācijas optimizēšana vai to popularizēšana. Proti, šādā gadījumā pakalpojumu sniedzējam nav bijusi neitrāla starpnieka pozīcija, bet tam ir bijusi aktīva loma, kas tam piešķir zināšanas vai kontroli pār šo sludinājumu saturu. Tādējādi tas attiecībā uz šiem sludinājumiem nevar atsaukties uz Direktīvas 2000/31 14. pantā paredzēto atkāpi atbildības jomā (spriedums, 2011. gada 12. jūlijs, *L'Oréal* u.c., C-324/09, EU:C:2011:474, 116. punkts).

45 Tā tas ir arī gadījumā, ja tiešsaistes video platformas pakalpojumu sniedzējs, lai noslēgtu vienošanos par ieņēmumu sadali, pārbauda videokanāla galveno tematu, visvairāk redzamos vai jaunākos šī kanāla videoklipus vai arī šo videoklipu metadatus. Pat ja šī satura pārbaude, ko veic fiziskas personas, ir paredzēta, lai pārbaudītu, vai satura veidotājs, kurš lūdz noslēgt šo komercpartnerības līgumu, ievēro platformas pieņemtos noteikumus par piekļuvi šādām partnerattiecībām, tas šīs platformas pakalpojumu sniedzējam sniedz konkrētas zināšanas par videoklipu kopuma būtisko saturu, līdz ar to šis pakalpojumu sniedzējs nevar apgalvot, ka tas veic tikai tehnisku, automātisku un pasīvu darbību un ka tādējādi tam ir neitrāla starpnieka loma.

46 Šajā gadījumā no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka saistībā ar komercpartnerības līgumu, kas noslēgts starp platformas *YouTube* pakalpojumu sniedzēju un noteiktiem tāda satura veidotājiem, kuri publicē videoklipus šajā platformā izveidotā kanālā, *Google*, noslēdzot vai izpildot šo līgumu, pārbauda šī kanāla būtisko saturu, it īpaši tā galveno tematu, visvairāk redzamos vai jaunākos videoklipus vai arī šo videoklipu metadatus. Šī satura pārbaude – neatkarīgi no tā, vai tā ir automatizēta vai to veic fiziskas personas, – tostarp ir paredzēta, lai pārbaudītu, vai satura veidotājs, kurš lūdz noslēgt šo tirdzniecības partnerības līgumu, ievēro platformas pieņemtos noteikumus piekļuvei šādām partnerattiecībām un tātad papildina

standarta pārbaudes, kas bez izšķirības tiek īstenotas attiecībā uz visiem platformā *YouTube* augšupielādētajiem videoklipiem. Minētā pārbaude attiecas arī uz satura oriģinalitāti un kvalitāti. Tikai tad, ja šie īpašie nosacījumi attiecībā uz saturu ir ievēroti, attiecīgais satura veidotājs var gūt labumu no *Google* piedāvātās reklāmas ieņēmumu sadalīšanas sistēmas.

47 Šādos apstākļos un ar nosacījumu, ka iesniedzējtiesa to pārbauda, jākonstatē, ka, pārbaudot pamatlietā aplūkotos *YouTube* kanālus, *Google* nevarēja saprātīgi nezināt, ka to galvenais temats ir azartspēles un ka tajos ir ietverts liels skaits videoklipu, kas reklamē šādas spēles, tādējādi pārkāpjot Dekrētlikuma Nr. 87/2018 9. pantu.

48 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Direktīvas 2000/31 14. pants jāinterpretē tādējādi, ka tas nav piemērojams tiešsaistes video platformas pakalpojumu sniedzējam, kurš ar personu, kas izmanto šo platformu videoklipu izplatīšanai īpašā kanālā, ir noslēdzis komercpartnerības līgumu, kurā paredzēta reklāmas ieņēmumu sadale, un kurš, noslēdzot vai izpildot šo līgumu, ir pārbaudījis šī kanāla saturu, it īpaši tā galveno tematu, visvairāk redzamos vai jaunākos videoklipus vai arī šo videoklipu metadatus.

Par tiesāšanās izdevumiem

49 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) 1. panta 5. punkta d) apakšpunkta trešais ievilkums

jāinterpretē tādējādi, ka

informācijas sabiedrības pakalpojums, kas izpaužas kā videoklipu izvietošana tiešsaistē, ietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā, pat ja šajos videoklipos ir iekļauta azartspēļu, kas ietver likmes ar naudas vērtību, reklāma šīs tiesību normas izpratnē.

2) Direktīvas 2000/31 14. pants

jāinterpretē tādējādi, ka

tas nav piemērojams tiešsaistes video platformas pakalpojumu sniedzējam, kurš ar personu, kas izmanto šo platformu videoklipu izplatīšanai īpašā kanālā, ir noslēdzis komercpartnerības līgumu, kurā paredzēta reklāmas ieņēmumu sadale, un kurš, noslēdzot vai izpildot šo līgumu, ir pārbaudījis šī kanāla saturu, it īpaši tā galveno tematu, visvairāk redzamos vai jaunākos videoklipus vai arī šo videoklipu metadatus.

[Paraksti]